

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 238. szám

2012. október

Szívem hálája

Szívem mélyéből tör elő a hála a jó Isten felé. Olyan sok okom van rá, hogy fel sem tudom sorolni. Testi és lelki értelemben egyaránt. Napról-napra érezhetjük gondviselő szeretetét. Elszorul a szívem, amikor nélkülöző embereket, családokat látok magam körül. Így még hálásabb vagyok a jó Istennek a gondviseléséért.

Nagy áldás az, hogy kezembe vehetem és olvashatom a Bibliát. Hallhatom az igei szolgálatokat az imacsoportban és lelkipásztorunk szolgálata által is. Áldásomra, épülésemre szolgál.

Legnagyobb áldás az Úr Jézus Golgotán folyt vére. Ő önként, szeretetből elvégezte a megváltás nagy munkáját. Érted is, értem is. Kimondhatatlan, leírhatatlanul nagy áldozat! Ebből indul ki, ebből fakad mind az a sok jó, minden áldás, amit az Úr Jézustól kapunk.

Nem csak a jóért kell hálásnak lennünk. A próbákért is, hisz így közelebb kerülhetünk Hozzá.

Korábban, mikor betegséget engedett meg a jó Isten az életemben, nem volt könnyű a hálaadás. De így utólag az Úr nevelő eszközeként tekintek a betegségemre.

Ha jobb napokat, könnyebb időket élünk át, talán nem vagyunk elég hálásak. Természetesen vesszük az áldásokat. Bárcsak mindig hálásak tudnánk lenni

Eszembe jutott egy régi ének:

„Ha reggel a napsugár rám ragyog,
és szívemből hála száll,
vagy este a csillagos ég alatt
csak Tehozzád száll imám –
ó, mindent csak Néked köszönök én,

Te drága, hű, égi Atyám!
Hadd zengje a hálámat jószágodért
egész élted, szívem és szám!”

Bárcsak így lehetne valamennyiünk életében!

(Halász Sándorné)

HÁLÁT ADOK

Hálát adok azokért

A titkon mondott imádságokért,
Amiket az Ige diadaláért küldtek...

Hálát adok azokért

A titkon épült oltárokért,
Amik viharok fergetegében le nem dültek.

Hálát adok azokért,

Akik megtartották a hitet.

A népért,

Amely éretted küzdelemre ment,

A békéért,

Amiben könnyű lett a keresztség.

A háláért,

Aminek hangja, szava nincs!

...Az igáért,

Amelyik könnyű és jó bilincs.

Hálát adok,

Mert szépség van a szavak mögött,
mert szép a lélek,

Amikor megnyugszik két kezed között,

Hálát adok,

Bár erre nem vagyok érdemes.

Hálát adok,

Mert megszentelted szövetségedet.

- Uram! Ma szép, ma jó, ma szent a lélek szava

Mert benne cseng a hála diadala,

Mert benne cseng az örök felmagasztalás,

Dicsőség Istennek és hálaadás!

(Kárász Izabella)

A tanító tanítása

Sok évvel ezelőtt Éva néni ötödikes osztálya előtt állt, és azt a hazugságot mondta a gyerekeknek, hogy mindegyiket egyformán szereti. De ez lehetetlen volt, mert az első sorban Horváth Peti olyan rendetlen és figyelmetlen kisfiú volt, hogy Éva néni valójában élvezettel írt a feladataira vastag piros ceruzával nagy X jeleket, és a lap tetejére pedig a legrosszabb érdemjegyet.

Egy napon Éva néni a gyerekek régi bizonyítványait nézte át, és megdöbben Peti előző tanítóinak bejegyzésein. „Peti tehetséges gyerek, gyakran jókedvűen kacag. Munkáját pontosan végzi és jó modorú. Öröm a közelében lenni” – írta első osztályos tanítója. Másodikban így szólt a jellemzés: „Peti kitűnő tanuló, osztálytársai nagyon szeretik, de aggódik, mert édesanyja halálos beteg. Az élet Peti számára valódi küzdelem lehet.” Harmadik osztályos bizonyítványában ez állt: „Édesanyja halála nagy megrázkódtatás számára. Igyekszik mindent megtenni, de édesapja nem nagyon törődik vele.” Negyedik osztályos tanítója ezt írta: „Peti visszahúzódó és nem sok érdeklődést mutat az iskola iránt. Nem sok barátja van, és néha alszik az osztályban.”

Ezeket olvasva Éva néni ráébredt a problémára és elszégyellte magát. Még rosszabbul érezte magát, amikor a karácsonyi ünnepeken tanítványai fényes papírba csomagolt, gyönyörű szalaggal átkötött ajándékait bontogatta, és köztük meglátta Peti ajándékát, a fűszeresnél kapható vastag barna papírba bugyolálva. Éva néni a gyerekek előtt bontotta ki az ajándékokat, és gondosan nyitotta ki Peti csomagját. Néhány gyerek nevetni kezdett, amikor meglátta a kövekkel kirakott karkötőt, amiből néhány kő hiányzott, és mellette egy negyedüvegnyi parfümöt. De a gyerekek nevetése abbamaradt, amikor hallották, ahogy Éva néni felkiált: „Milyen szép karkötő!”, és látták, hogy felveszi a karkötőt és csuklójára cseppent a parfümből.

Horváth Peti egy kicsit tovább maradt az iskolában, hogy megszólíthassa: „Éva néni, ma olyan volt az illata, mint valamikor édesanyámé.” Éva néni sokáig sírt, amikor a gyerekek elmentek. Attól a naptól kezdve nem olvasást,

írást és matematikát tanított. Elkezdte a gyerekeket tanítani.

Éva néni különös figyelmet szentelt Petinek. Ahogy dolgozott vele, Peti elméje mintha életre kelt volna. Minél több bátorítást kapott, annál gyorsabban reagált. Év végére Peti az osztály élére került, és már azért volt hazugság, hogy minden gyerekeket egyformán szeret, mert Peti lett a legkedvesebb diákja.

Négy évvel később egy üzenetet talált Petitől, amit az ajtaja alatt csúsztatott be. Az állt benne, hogy ő volt élete legjobb tanítója. Azt írta, hogy befejezte a középiskolát, az osztályában harmadik volt az élen.

Négy évvel később egy újabb üzenet érkezett, amiben azt mondta el, hogy bár voltak nehéz időszakok, kitartott tanulmányai mellett, és hamarosan egyetemi diplomát szerez, legmagasabb kitüntetéssel.

Még négy év telt el, és újra levél érkezett Petitől. Ebben elmondta, hogy miután megszerzte diplomáját, elhatározta, hogy tovább tanul. Hozzátette, hogy még mindig Éva néni a legjobb és legkedvesebb tanára, aki valaha is volt. Ez alatt a levél alatt az aláírás hosszabb volt: Dr. Horváth Péter.

A történetnek nincs vége itt. Azon a tavaszon újabb levél érkezett. Peti elmondta, hogy találkozott egy lánnyal, és nősülni készül, és kérdezte, hogy Éva néni elfoglalná-e a vőlegény édesanyja számára fenntartott helyet. Természetesen Éva néni elfogadta a meghívást. A régi karkötőt vette fel, amiről kövek hiányoztak, és azt a parfümöt cseppentette magára, amire Peti úgy emlékezett, hogy az utolsó együtt töltött Karácsonykor viselte az édesanyja.

Megölelték egymást és Dr. Horváth Péter Éva néni fülébe súgta: „Köszönöm, Éva néni, hogy hitt bennem. Hálásan köszönöm, amiért segített nekem, hogy fontosnak érezzem magam, megmutatta nekem, hogy számítok és az életem érték.”

Éva néni könnyekkel a szemében visszasúgta: „Peti, tévedsz. Te voltál az, aki megmutattad nekem, hogy számítok és az életem érték. Amikor talákoztam veled megtanultam, hogy hogyan érdemes tanítani.”

(Elizabeth Silance Ballard)

Sándor

Sándor olyan srác volt, aki tényleg meg tudott örjíteni. Mindig jókedvű volt és mindig tudott valami pozitívat mondani. Ha valaki megkérdezte, hogy, hogy van, azt válaszolta: "Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem." Született optimista volt. Ha valamelyik ismerősének rossz napja volt, Sándor azt mondta neki, hogy a helyzet pozitív oldalát kell néznie.

Annyira kíváncsivá tett a természete, hogy egy nap odamentem hozzá és azt mondtam: Ezt egyszerűen nem értem. Nem gondolkodhatsz mindig pozitívan. Hogy csinálod ezt?" Sándor azt válaszolta: "Ha reggel felkelek, azt mondom magamnak: Két lehetőségem van. Választhatsz, hogy jó- vagy rosszkedvű akarsz-e lenni. Minden alkalommal, ha történik valami, magam választhatok, hogy elszenvedője legyek a helyzetnek, vagy tanuljak belőle. Minden alkalommal, ha odajön valaki hozzám, hogy panaszkodjon, elfogadhatom a panaszkodását, vagy felhívhatom a figyelmét az élet szépségeire. Én a pozitív oldalt választottam." "Jó, rendben, de ez nem olyan egyszerű." szoltam közbe. "De, egyszerű." - mondta Sándor, "az élet csupa választási lehetőségéből áll. Te döntöd el, hogyan reagálsz a különböző helyzetekben. Választhatsz, hogy az emberek hogyan befolyásolják a hangulatod. A mottóm: te döntöd el, hogy hogyan éled az életed."

Elgondolkoztam Sándor szavain. Rövid idővel később elhagytam a Vagonygyárat, hogy önálló legyek. Szem elöl tévesztettük egymást, de gyakran gondoltam rá, ha úgy döntöttem, hogy élek.

Néhány évvel később megtudtam, hogy Sándor súlyos balesetet szenvedett. Leesett egy kb. 18 méter magas toronyról. 18 órás műtét és sok hetes intenzív ápolás után Sándort elbocsátották a kórházból fémtámaszokkal a hátában. Mikor meglátogattam, megkérdeztem, hogy érzi magát. Azt válaszolta: "Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem. Szeretnéd látni a sebet?" Lemondtam róla, de megkérdeztem, hogy mi játszódott le benne a baleset pillanatában.

"Nos, az első, ami átsuhant az agyamon az volt, hogy a lányom - aki pár hét múlva jön világra - jól van-e? Mikor pedig a földön feküd-

tem, emlékeztem, hogy két lehetőségem van: választhattam, hogy élek vagy meghalok."

"Féltél? Elvesztetted az emlékezetet?" - akartam tudni.

Sándor folytatta: "Az ápolók valóban jó munkát végeztek. Végig azt mondogatták, hogy jól vagyok. De mikor begurítottak a sürgősségre, láttam az orvosok és nővérek arckifejezését, ami azt jelentette: 'Halott ember.' És tudtam, hogy át kell vennem az irányítást."

Mit csináltál?" - kérdeztem tőle.

Nos, mikor egy felvételis nővérke hangosan megkérdezte, hogy allergiás vagyok-e valamire, igennel válaszoltam. Az orvosok és nővérek csöndben várták a válaszom. Mély levegőt véve visszaordítottam: 'A gravitációra!'

Mialatt az egész csapat nevetett, elmagyaráztam nekik: az életet választottam. Tehát úgy operáltak meg, mint ha élő lennék és nem halott."

Sándor a tehetséges orvosoknak köszönhetően maradt életben, de csodálni való hozzáállásával is. Tőle tanultam meg, hogy mindennap lehetőségünk van választani, teljes életet élni. Hozzáállás kérdése minden.

Ezért ne aggódj amiatt, mi lesz holnap. Mindennap van elég, ami miatt aggódhatsz. És a ma az a holnap, ami miatt tegnap aggódtál."

(*Beküldte: Udvarhelyi Hill József – USA*)

Az öröm tízparancsolata

1. Minden reggel hűségesen kérd Istentől az örömet.
2. Mosolyogj, és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is.
3. Szívből ismételd: "Isten, aki szeret engem, mindig jelen van."
4. Szüntelenül törekedj arra, hogy az embereknek csak a jó oldalát lásd.
5. Könyörtelenül üzd el magadtól a szomorúságot.
6. Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert ezeknél semmi sem nyomasztóbb.
7. Munkádat örömmel és vidáman végezd.
8. A látogatókat mindig szívesen, jóindulattal fogadd.
9. A szenvedőket vigasztald, magadról felejtkezzél el.
10. Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehetsz abban, hogy magad is rátalálsz.

Ifjúsági rovat

(Rovatvezető: Lovász Debóra)

Ismét elkezdődött egy újabb tanév, s ez az időszak minden diákot megvisel. Jön az ősz, egyre hűvösebb az idő és az állandó reggeli koránkeléshez és késő estig tartó tanuláshoz nehezen szokunk hozzá. Nagyon jó viszont, hogy ilyenkor ismét elkezdődnek az ifjúsági órák, mert nagyon sok erőt adnak és energiával töltenek fel az igei üzenet mellett, a jó beszélgetések, a játékok és a közösen töltött idő is.

Ifink életében nagy változások történnek: Alkalmainkat ezentúl lelkipásztorunknál tartjuk az alagsorban, ahol családias a légkör és egy állandó, biztos helyszín fogad minket minden péntek este. Egy testvér megjegyezte, hogy mikor épült a ház, ifjúsági teremnek építették az alagsori helyiséget. Nagyon örültünk a lehetőségnek és köszönjük ezúton is Katona Bélának és Családjának! A terem dekorációja már folyamatban van. Máté Daniella és mi lányok nagy erővel tervezzük a falak színét, a párnák és virágok helyét a szobában. Azt szeretnénk, ha ez a kis terem minél otthonosabbá válhatna számunkra és tükrözné az ifjúságunk lelkületét és lelkesedését. Szinte kézzel fogható a nagyobb lelkesedés és a létszám-növekedés az ifiben. Nem sokkal a közös nyaralásunk után mindenkiben él a vágy, hogy minél többször találkozzunk, érdekes és nagyon meghatározó témákról halljunk és beszéljünk péntek estéinken. Lehetősége van mindenkinek arra is, hogy összeírja kérdéseit és azokat a témákat, amikről hallani szeretne, ezen kívül új énekek és programok várnak ránk ebben az évben. A hétvégén Kiskőrösre indulunk, amiről a Szeretet - Szolgálat következő számában olvashatnak beszámolót a testvérek. Hálások vagyunk Istennek, hogy gyülekezetünkben kaptunk teológust: Bazsinka Józsefet, aki nagyon lelkesen vállalta az ifi lelki vezetését és rengeteg igével, kérdéssel, személyes megtapasztalással eddig is áldásos tanításokkal szolgált felénk. Imádkozunk Érte, hogy az Úr adjon neki erőt ebben az elhívásában és erősítse meg. Szeretnénk mi is segíteni a munkáját és hálások vagyunk az Úrnak, hogy Joco most már ilyen formában, hivatalosan is szolgálhat közöttünk. Új tagokkal is bővültünk, akik kö-

zül páran kizárólag Isten útmutatása alapján találtak meg minket (pl.: internetes keresés közben). Ebben is Isten kifürkészhetetlen útjait látjuk.

Az iskolák, munkahelyek és elfoglaltságok között az ifi egy olyan biztos pont lehet mindnyájunknak, ahova vágyakozunk, és ahol Isten van az első helyen.

Amint már említettem az ifjúságunk Kiskőrösre látogat. Az ottani ifjúsági lelkipásztor keresztet meg minket azzal az ötlettel, hogy mi lenne, ha a két ifjúság jobban is megismerné egymást. Mi nagy örömmel teszünk eleget ennek a kérésnek és szeptember 29-30-i hétvégét Kiskőrösön töltjük. Szombat reggel és délután is indul egy csapat az imaháztól, így a vacsorán már körülbelül 15-en fogjuk képviselni az Erzsébeti Baptista Ifjúságot (EBI). Imádkozunk Isten áldásáért, hogy őrizzen meg minket az úton és ne csak egymáshoz kerüljünk közelebb a hétvégén, hanem benne is gyönyörködjünk.

Végezetül két rövid bizonyágtétel következik. Az ifjúsági rovat célja első sorban az, hogy a gyülekezet nyomon követhesse az ifjúságunk életét, tudjon a velünk történt eseményekről, de talán még ezeknél is fontosabb, hogy egy kicsit jobban megismerjenek minket a testvérek egyen-egyenként is. Ebben a hónapban Lovász Petra és Koszorus Krisztián tesznek bizonyágot arról, hogy Isten hogyan munkálkodott és munkálkodik ma is az életükben.

K. Krisztián:

„Isten az elmúlt 2 hét alatt megmutatta nekem, hogy mik az igazi értékek az életemben. Lehetőségem nyílt kitekinteni az itthoni „magyar helyzetből” - ahogy sokan hívják - és az értékrendem a következőképpen változott meg: Első Isten, Második a Családom (a Gyülekezetet is beleértve) és csak ezek után jön minden más. Olyan könnyű belefeledkezni az élet mindennapjaiba, amikor kitűzünk egy célt és ha nem érjük el, elégedetlenek leszünk. Eközben szoktam megfeledkezni arról is, hogy milyen hatalmas áldások vesznek körül. Egy volt kollégám mondta (55 éves), miután egyik reggel arra ébredt, hogy lebénuult nyaktól lefelé: „Azelőtt túl sokat túlóráztam és már látom, hogy semmi értelme nem volt és vak voltam. A családom nélkül semmire sem mennék.” Elgon-

dolkodtam: talán nem kapott elég pénzt a túlóráiért? Biztosan kapott. De rájött a lényegre: Nem ez a fontos. Hálás vagyok Istennek, mert engem már 23 évesen figyelmeztetett. Mikor az igazi értékekre koncentrálok, félelem fog el, mert el kell terelnem sok megszokott és dédelgetett gondolatot, de ekkor mindig eszembe jut ez az ének: „Az Úr őrizöm, pajzsom és szabadtóm. Miért félnék?”

L. Petra:

„15 évesen az én életemben is elérkezett az időpont, hogy az általános iskolát befejezve máshol tanuljak tovább. Ez az iskolaváltás egy olyan pont volt az életemben, ahol igazán érezhettem Isten gondviselését. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy Isten egy olyan gimnáziumban helyezett el, melynek igen jó híre van az iskoláztatásában elért eredményeiről. Különösen hálás vagyok az iskolánkban létrejött imacsoportért. Ez a csoport a suliba járó hívő, főleg protestáns fiatalokat foglalja magába. Igyekszünk legalább hetente egyszer összejönni. Bár még eléggé az elején vagyunk, megpróbálunk majd olyan imacsoporttá fejlődni, akiken keresztül Isten munkálkodni tud a többi diák szívében is. Hiszem, hogy nem lehetetlen elérni ezt a célt. Ezért kérjük a testvéreket is, hogy gondoljanak ránk imádságban.”

MEKDSZ

apologetika tábor

2012. augusztus 29-szeptember 2.

Grund – így szerepel a tábor neve a hirdetésekben. Először nem is tudom, hogy honnan olyan ismerős, talán a Pál utcai fiúkból, aztán rájövök, hogy még ma is van egy ilyen hely arafelé, ami egy református gyülekezetnek ad otthont, végül – németesek előnyben – kiderül, hogy jó „oka” van rá, hogy így hívják a tábort. Ez ugyanis a MEDKSZ apologetika tábora, ami idén nyáron Tahiban került megrendezésre. Itt töltöttem el a naptári nyár utolsó napjait.

Szóval apologetika? Az meg mi fán terem? Nem, hogy ez csak teológusoknak meg kutatóknak való? Itt kiderült, hogy nem. A szervezők álma, hogy egy olyan nemzedék nőjön fel

a fiatalok között, akik számára nem ismeretlen ez a fogalom a gyakorlatban sem. Itt megkaptuk hozzá a szükséges képzést.

A tábor struktúrája nagyon hasonlított egy egyetem működésére: megvoltak az előadók, az előadások, a gyakorlatok és a gyakorlatvezetők. Idén két kurzus indult: egy a kezdők számára és egy haladó azoknak, akik tavaly már voltak. Mivel nekem még nem volt elég kreditpontom, ezért a kezdő csoportba kerültem. Itt a reggeli előadásokat Fütő Róbert tartotta, akire lehetetlen nem odafigyelni. A haladóknál pedig Szalai András volt az előadó, aki a magyar Apológia Kutatóközpont vezetője. A délelőtt további részében felozlott az évfolyam és kiscsoportos gyakorlatokra mentünk tovább. Itt nem csak beszélgettünk és imádkoztunk, hanem kipróbáltuk magunkat különböző szituációkban, és alkalmaztuk a reggel tanultakat. Én volt, hogy hitetlen szülők hívő gyerekét alakítottam, máskor viszont fanatikus krisnás voltam. Ezek a lehetőségek nagyban hozzásegítettek ahhoz, hogyan is lehet bemutatni a hitünket, érvelni mellette és megvédeni azt. A tábor szervezői nagy hangsúlyt fektettek rá, hogy tudatosítsák bennünk: a csomagolás legalább annyit számít, mint a tartalom. Erre a tökéletes példa Jézus, aki tökéletesen szólt a hitéről és mutatta be az Atyát. Ebéd után pihenés, sportolás, szabadidő, nekem a kimaradhatatlan Vöröskő. Délután szemináriumok következtek, ahol az érdeklődők közelebről is megismerhettek olyan témákat, mint a keleti vallások, konfliktuskezelés, az iszlám, integrált élet, populáris kultúra, világnézetek az egyetemen stb. Vacsora után közös alkalom az egész „kar” számára, éneklés, igemagyarázat, imádkozás. Aztán persze meg még a késő esti programok: csillagnézés, filmklub, éjszakai túra, kávéház, tábortűz. Hát igen, az alvás nem szerepelt a programfüzetben...

Akkor mi újat is tanultam? Röviden összefoglalom. Egy négylépéses metódus köré építette fel Fütő Robi a tananyagot, ami arról szólt, hogyan beszéljünk nem Krisztus-hívő emberekkel, és hogyan tegyünk bizonyosságot a Jézusról, érveljünk a keresztyén hit mellett. 1: kapcsolódási pontot keresni, közös értékeket az ő életében és a keresztyénségben (Filippi 4,8). 2: megérteni a világnézetét. Mi alapján tartja ezeket az értékeket, mivel indokolja, hogy neki ezek fontosak, szükségesek. 3: meg-

találni a feszültséget aközött, ahogyan él és amiben hisz, a világnézete és a cselekedetei között (pl. miért végez valaki szociális munkát, miért segít a hajléktalanoknak, ha közben ateista, és a hite szerint a gyengék kiszelektálódása segíti elő a fejlődést?) 4: végül pedig mutasuk a be a keresztyén, Biblia alapú hitet, érveljünk mellette, tegyünk bizonyosságot Jézusról.

Mik azok a leggyakoribb világnézetek, amik a mai embert befolyásolják? Ha az igazságról van szó, három csoportot különíthetünk el. 1: nekem van igazam (pl. muszlimok, de világi szemszögből ide sorolható a keresztyénség is). 2: senkinek sincs igaza (pl. ateizmus). 3: mindenkinek igaza van (relativizmus). Aztán ott vannak azok a kérdések, amiket számtalanszor feltesznek, és mindannyian találkozzunk velük, még akár gyülekezeten belül is. Ilyenek mint: miért más a keresztyénség, mint a többi vallás? Jézus, Buddha, Mohamed nem egyforma? Mitől lenne olyan kiemelkedő Jézus a nagy tanítók sorából? Ha Isten létezik, akkor miért van olyan sok szenvedés? A keresztyénségben pedig túl sok a szabály, elveszi az emberi szabadságot. És a Bibliát is csak emberek írták, nem más, mint egy vallásos könyv, nem lehet szó szerint érteni. Ilyen és ehhez fogható témákkal foglalkoztunk az előadások során. (A válaszok is nagyon izgalmasak, nem hagytak minket homályban, de itt ez már meghaladná a kereteket.)

Végül még egy utolsó momentum. Az a megtiszteltetés ért, hogy nem csupán táborozóként, hanem szolgálóként vettem részt a héten: méghozzá imaszolgálatosnak kértek fel. Ez annyit jelent, hogy az éneklések alkalmával (ami naponta fél-egy óra volt) az imacsoporttal (6-7 fő) elvonultunk egy csendesebb helyre, és ott vártuk azokat, akik szerettek volna együtt imádkozni velünk. Akinek imakérése volt vagy bármilyen gondolat a szíven, és szeretett volna ennek kapcsán együtt imádkozni, az jött hozzánk, mi pedig közösen az Úr elé vittük a témát. Sok áldásban volt részünk, és bízom benne, hogy rajtunk keresztül mások is épültek az Úrban.

Örülök, hogy ott voltam a táborban, és remélem, hogy a hatása nem múlik el rögtön a sulikezdéssel, hanem tovább is megmarad.

(Széll László)

A ceruza története

A fiú nézte, ahogy a nagymamája levelet ír. Egyszer csak megkérdezte:

- Egy olyan történetet írsz, ami megtörtént velünk? Netán ez a történet rólam szól?

A nagymama abbahagyta az írást és elmosolyodott. Így felelt az unokájának:

- Valóban rólad írok. De a szavaknál is sokkal fontosabb a ceruza, amit használok. Szeretném, ha a tiéd lenne, amikor nagy leszel.

A fiú kíváncsian ránézett a ceruzára, de nem látott rajta semmi különöset...

- De hát ugyanolyan, mint a többi, amit eddig láttam!

- Minden attól függ, hogyan nézed a dolgokat. Van öt olyan erénye, amit ha sikerül megőrizned magadban, mindig békében leszel a világgal.

Az első erény: nagy dolgokat vihetsz véghez, de soha ne feledd, hogy van egy Kéz amely vezeti a lépteidet. Ezt a kezet mi Istennek hívjuk, és mindig az Ő akarata felé fog téged vezetni.

A második erény: néha egy kicsit abba kell hagynom az írást, hogy kihegyezzem a ceruzát. A ceruzának ez szenvedést okoz, de a végén hegyesebb lesz. Van olyan fájdalom, amit el kell tudnod, mert jobb ember leszel tőle.

A harmadik erény: a ceruza mindig hagyja, hogy kiradírozzuk azt, amit elrontott. Megérti, hogy ha kijavítunk valamit, amit rosszul csináltunk, az nem szükségszerűen rossz - épp ellenkezőleg: fontos, mert az igazság útján tart minket.

Negyedik erény: a ceruzában nem a fája vagy a külső formája a lényeg, hanem a grafit, ami benne van.

Ezért mindig törődj azzal, ami a bensődben történik.

Végül a ceruza **ötödik erénye:** mindig nyomot hagy maga után. Tudd meg, hogy az életben te is ugyanígy nyomot hagysz a tetteid után, és ennek tudatában cselekedj."

[Paulo Coelho: Mint az áradó folyó (A ceruza története)]

Reformáció

Évről-évre október utolsó vasárnapján emlékezünk meg Luther Márton, és a többi reformátor munkásságáról, a középkori keresztény szellem megújulásáról, amit reformációnak is nevezünk.

Amikor Luther 1517. október 31-én kiszegte a wittenbergi vártemplom kapujára a 95 pontból álló írását, tiltakozott (protestált) a római egyház tévelygései ellen.

Mi baptisták, mint a reformáció „harmadik ága”, szintén protestáns keresztyéneknek valljuk magunkat.

A reformáció emlékünnepén sok szószékről fogják méltatni Luther, Kálvin, Hubmayer Baltazár és társaik szolgálatát. Méltán tiszteljük áldott emléket, de vajon követjük is hitüket (Zsid 13:7)? Örököltük-e tőlük azt a hitbeli bátorságot, hogy minden tanítást, hagyományt a Biblia tekintélyének vessünk alá? Akkor is, ha elutasítanak, ellehetetlenítenek, „megköveznek”? („de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg” /1 Thessz 5:21/) – A középkori vallásos tömeg ezt nem tehetette meg, mert nem volt Bibliája. Így a pápai enciklikák, és a nem mindig biblikus egyházi hagyományok irányították az emberek hitét, gondolkodását. Így jutottak el többek között a tisztítóház, az átlényegülés tanához; imádkoztak Máriához és a szentekhez, vásároltak bűnbocsátó búcsúcédulákat. Életmentő történelmi esemény volt a reformáció, emberi hiányosságai ellenére is.

De mi a helyzet napjainkban velünk, és a Bibliával? Anyanyelvünkön elérhető a teljes Szentírás, több fordítás is kapható. Könyvben olvashatjuk, hangszalagon hallgathatjuk, számítógépes programok segítségével szélesebbé kereshetünk benne. Mi már nem mentegőzhetünk, hogy nem ismerjük, nem áll módunkban megismerni az Igét. Folytatni akarjuk reformátor elődeink munkáját akkor is, ha kisebbségben maradunk, vagy csak emlékezgetünk, ünnepelgetünk, megelégszünk a múltba révedéssel?

Megismerhetjük a Szentírásból, hogy milyen volt az őskeresztyén gyülekezeti istentiszteleti forma. Ezt mutatja be például az 1. Kor. 12.

A testvérek formálisan kevésbé kötött gyülekezeti alkalmakon, amik általában házaknál

voltak – még nem létezett keresztyén templom, imaház, katedrális – szabadon, de isteni rendben megnyilvánulhattak, mindenki a lelki ajándéka szerint. Így nem volt nehéz egymást ismerni, egymás terhét hordozni, erősödni egymás hite által. Imádkoztak egymásért, kérdéseket fogalmaztak meg a kapott tanításról, Igéről. Bizonyára nem volt nehéz hitelődeinknek megnyílniuk a bizonyágtétel szolgálatára.

A gyülekezetben, ahol lelkileg fel tudtak tölteni, választ kaptak kérdéseikre, erősödtek az igeismeretben, és a hittestvéri kapcsolatokban; oda (gondolom) nem kellett unszolni senkit, hogy „gyere el, mert összejövétel lesz!” Ahol le tudják tenni terheiket az emberek, oda szívesen jönnek, mert megkönnyebbülten mehetnek el onnan. Oda nem nehéz hívni másokat. Úgy látom, innen tértek el az egyházak a történelem folyamán egy forgatókönyvszerűen, pontosan megszervezett, kötött, rituális istentiszteleti formáért. A nagyobb, ún. „történelmi egyházak” jobban megmerevedtek, a kisebbek talán kevésbé, de azért nekünk is tudatosan küzdenünk kell ennek veszélye ellen.

Az utóbbi 10-15 évben egyre több keresztyén hívő eszmél rá, hogy a kötött, szertartásos gyülekezeti alkalmak mellett szükséges visszatérni a szabad, kötetlenebb, személyesebb gyülekezeti együttlétekhez. Így születnek (újja) a hétköznapi „beszélgetős” bibliaórák, igetanulmányozó házi csoportok, vagy a mi egyházunkban a Minden Korosztály Bibliai Közössége. Mégis szomorúan tapasztaltam évekkal ezelőtt, hogy többen is hűvösen fogadták az „újítást”. Évtizedek alatt megszokottá, kényelmessé vált egy forma, amelyben a lelkész hétről-hétre tanít a szószékről, a padokban ülők figyelnek, hallgatnak, és a végén megköszönik az imaház ajtajában a prédikációt. Nincs idő és mód kérdésekre, válaszokra, együttgondolkodásra, az Ige személyessé tételére. Éppen ezért is szükség van a felnőtt bibliakörökre, hogy megtanuljunk közösen felfedezni az alapul vett igeszakasz üzenetét, merjünk kérdezni, el tudjuk mondani, meg tudjuk fogalmazni – és szükség esetén korrigálni – hitbeli látásainkat, tapasztalatainkat, tudjunk egymástól tanulni, képesek legyünk egymásra jobban figyelni. Egy kisebb körben olyan testvérek is meg mernek szólalni, akik más alkalmakkor talán bátortalanok. Miután meg tudjuk fogalmazni hitünket, igei gondolatainkat egymás

előtt, innen már csak egy lépés, hogy megtegyük ugyanezt nem hívó embertársaink előtt is, gyülekezeti szóhasználatunkkal élve: bizonyosságot tegyünk. Úgy tapasztalom, hogy ez fordítva is működik – sajnos: amennyiben „hazai pályán” nem merünk, nem akarunk megszólalni hitünkéről, Istenről, Szentírásról, akkor „idegenben”, nem hívők előtt sem lesz arra bátorságunk.

Mennei Atyánk adjon ebben mindannyiunknak világosságot!

(Kovács Zsolt.)

F a k a n á l

Töltött csirkecomb

(almával és aszalt szilvával)

Hozzávalók: 4 csirkecomb; 1 alma; 10 dkg aszalt szilva; 1 dl vörösbort; 1 dl tejszín; 4 cl konyak; 2 cikk fokhagyma; só; bors

Elkészítése: A combokat éles, kicsi pengéjű késsel kicsontozom. Húsos felület megsózom, és félreteszem, és a szilvával együtt a vörös borban pár percig párolom, csak annyi ideig, hogy a gyümölcs kissé összeessen. A szilvát kimagozom, és apróra összevágom, a párolt almát villával kissé összetöröm. Mindegyik csirkecomb húsos felére, a csont helyére teszek a gyümölcsből, majd összehajtom. Össze is tűzöm, majd tepsibe rakom. Ráöntöm a bort, kívülről is megsózom, megborsozom, melléteszem a fokhagymát és befedem. Előmelegített forró sütőben 45 percig sütöm, majd a tetejét leveszem és szép pirosas barnára pirítom. A tepsiből kiszedem a levét leöntöm, és összeforralom a tejszínnel meg a konyakkal. Gyümölcsrel, mazsolával rizzsel és mártással tálalom.

H u m o r

Tanúságtevők

Két Jehovista megszólít egy embert a buszmegállóban.

- Uram, akar ön Jehova tanúja lenni?

Mire az ember:

- Elnézést, de nem láttam a balesetet!

A lelkész fia

A lelkész fia megszerzi a jogosítványt. Odamegy apjához, elkérni az autót.

- Ajánlok egy üzletet. - mondja az apja - Levágatod a hajad, és viheted a kocsit.

- De annak idején Sámsonnak is hosszú haja volt, Mózesnek és Jézusnak is! - próbálkozik a fiú.

- Igen, de ők mindenhová gyalog mentek.

Angyali humor

Egy ember beviszi autóját a szervizbe.

- Ha túllépem a kétszázas sebességet, kopog valami a motorban.

A szerelő elgondolkozik, majd válaszol:

- Bizonyára az Ön őrangyala, uram.

A keresztény maci

Az erdő közepén egy vadász egyszer csak egy hatalmas, félelmetes medvével találja magát szemben. Félelemtől remegő kézzel megkísérli lelőni a fenevadat, de nem jár sikerrel. Erre sarkon fordul és nekilódul: olyan gyorsan fut, ahogy csak bír. Végül azonban egy igen meredek szakadék szélén találja magát.

Ekkor térdre hullik, égneke emeli széttárt karjait, és így fohászodik: "Istenem! Kérlek tedd ezt a medvét kereszténnyé!"

Ekkor a fellegekben villámlás kerekedik, és a medve megtorpan, csupán néhány méternyire a vadásztól. Egy pillanatig tétován álldogál ott, aztán égneke emeli tekintetét és így szól:

"Köszönöm Istenem! Köszönöm az ételt, amit ma élém tettél..."

Á l l a n d ó A l k a l m a i n k

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órákor
(nyári időszakban 18 órákor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órákor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúság bibliaóra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Megközelíthető: 3-as, 51-as villamosokkal,
23, 48, 59, 66, 166-os buszokkal
és a Ráckevei hévvel.

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu